

Bizitza ardo botila bat da

Pello OTXOTEKO

Bizitza ardo botila bat da.
Beteta edo hutsa eraman dezakezu.
Jakina, erdizka ere eduki daiteke.
Trago handitan ase eta edan,
edo pittinka-pittinka zurrupatu.
Hala ere, dastatu beti.
Ardoa, denboraren poderioz
ondu eta hobetu daiteke,
eta tamalez, ozpindu ere bai,
nahita edo nahi gabe.
Batzuk, ardoa zerutik datorrela uste dute,
beste batzuk, gutxiengoak, tentuz eta artez
eurek berak zukutzen dute ardoa.
Eta benetan berarekin gozatzen da
bestekin konpartitzen denean.
Botila luzerako apalean gorde daiteke,
baina besteetan, gutxien espero duzunean,
ustekabeen hautsi egiten da.

Orain ahaztu dena, eta edan,
edan bizitzatik, berandu baino lehen,
luze eta gogoz, nolana, baina edan.
Ahal bada guztia edan, eta konpartituz.
Mahastiak uzta berriak emango ditu,
zure botilak ez!

ELDARNIOA

Dagoeneko ezin naiz atera.
Gizon bat espaloiairen beste aldean dago.
Eskuak poltsikoan ditu
eta tarteka leihorantz begiratzen du.
Nire agendan idatzita jarri dut
tinta gorri guztien zirimolan,
odol tanta guztiak beltzak bihurtzen dira
ondoko tabernaren argi distiratsuaeren azpian.
Baina ni prest nago.
Ikus dezaket, urduri dirudi,
alde batetik bestera dabil
farolera juxtu iristen den marra imaginarioa
zeharkatu gabe, eta gero berriz buelta.
Ezpainetatik kea dario,
zigarro ikusezin bateko arnasa da,
errealitatea birtuala bihurtu nahi, eta ezin.
Pistola baten itzala ikusi dut.
Han, ez han, ez, ez, hantxe!
Eta gizonaren begiek
ezin dute teilatuko katua
non eta nola dagoen ikusi.
Euripearen hezeetan
palmondoek ez dituzte
habanerak kantatzen.
Hala ere, hor dagoela badakit.
Gaur ez dut ikusi, baina hor dago, badakit.
Autobuseko geltokian
maiz ikusi ditut beraren antzekoak.
Gehienetan beltzez jantziak,
CNlkoak dira, edo agian MI6koak.
Nik badaezpada, ez dut autobus gehiago hartzen.
Propaganda ere ez dut gutunontzitik hartzen,
eta nire gutunak goantez irekitzen ditut,
denak pozoindurik bidaltzen dizkidate;
bai, badakit, laster erradiaktibitatez erasoko didate!
Telefonoa ere ez dut hartzen.
Belarrian eztanda batek leher ez diezadan,

edo teknika hipnotikoez suizida arazi ez nazaten.
 Baina zu lasai etor zaitezke.
 Hori bai, bibote handi bat jarri beharko duzu
 eta antiojo falsuak despistatzeko.
 Ez zait axola, ez, konpartitzeko tabakoa
 ekartzen ez badidazu ere,
 baina *Jack Daniels* botila ekarridazu mesedez,
 orain behar beharrezkoa baitaukat.
 Edozein unetan etorriko da.
 Edozein uneetan. Badator!
 Kaferik nahi maite? –dio berak.
 Kafetxo bat nahi al duzu, mon amour?
 Errepikatuko du enegarrenez, eta nik beti baietz.
 Jada ezin naiz etxetik atera;
 baina hau lehenago esan dizuet.
 Gizon bat espaloiairen beste aldean dago
 eta tarteka leihorantz begiratzen du.

GAU HOTZAREN ILUNA

Gau hotzaren iluna
nire inguruan.
Ozenki mintzatu nintzen...
Ahots hura
xamurra izan arren
ez zen ezaguna niretzat.
Aurpegiak eta aurpegiak,
bisaiak, odolgabeak denak,
hotzaren ilunean belzturik.
Hor nonbait,
zauriaren distira,
etsiturik.
Bihotzaren barrunbean
oihartzunik ez.
Eta oraindik sinisten dut
zorian sakonena
zinez eskaintzen den
benetako irribarrean dagoela.